

Edényekről

Nagy tűz volt.
Zúgott a harangszó,
átért házfalakon, dobhártyán,
álmom iszapján.
Bódultan, kapkodva kabátot, szoknyát,
jaj, ki csak érte, szaladt,
láncba beálltunk,
úgy adtuk kábán a vizet,
vödrünkéből, lotty, ki-kilötytyent.
Köztünk volt a piros nő,
lakktúsarka kitört, már
sántán hozta a vödört,
vágta a folyótól,
fényes melle kibomlott,
vödört adta tovább
egy tolvaj hús tenyerébe,
ő meg a vámos, a vénség
kacská kezébe,
úgy lihegett, mert súlyos volt a vödör,
komolyan nézett a szemembe, amint
nyújtotta nekem, bámultam,
hogy fénylett himlőhelyes arca,
de szánni idő nem volt,
fordultam, adva edényem
a leggonoszabbnak,
jaj, a gonosz, jaj,
hogyan lehet itt?
Csak nem szabadult? Jaj,
majdnem földre esett a vödör,
remegett a karom, a vesém, a tüdőm,

ő volt, aki sérült
kisgyerekek koponyáját
csapta a falhoz,
az őrült,
és most ő, aki
állva mezítláb
átizzott köveken,
önti a lángba vizét
a folyónak,
hogy megmeneküljön a város.

Kaleidoszkóp

Most öregasszony.
 Sütkérezni kiült.
 Áttetsző ereit,
 dermedt, vajsínű csontját,
 szálkás húsát
 megnyalogatja a nap.
 Egyszervolt – el hova
 tűnt? – szeretője ölelte,
 már nem tudja, mikor,
 jaj, mennyire forró volt,
 mennyire jó volt,
 épp ugyanígy.

Most meg Füst Milán.
 Szép neve is lehet ok rá.
 Éppen az is, hogy
 gondcipelő és barnavizű,
 pont, mint torkolatukba
 lassan hömpölygő folyamok.
 Kéne sietni?
 Minek is? Hova is kéne?

Most pásztorlány lett, aki
 sárgalilából fon koszorút.
 Tóparton dalolász.
 És kis kavicsokkal
 széttöri tükrét.
 Sírva fakad.
 Zöld hab, haragos, csap ki.
 Bosszúból csenevész
 lábszárába harap.

Most az az őrült nő
egy francia filmből.
Barna haját lenyiszálta,
barna fegyencszeme, égő
bánata még süt.
Meg fog halni szegény.

Fűben hempereg

Percre perc, megöltem az időt. Ez győzelem.
Végre lágyan elterülve loccsan parttalan.

Meztelen a fény, a fűben hempereg.
Egyszerű, akár a nyári reggelek.
Talpa is csupasz, a konyhakő meleg.
Friss a tej, vajás kenyérre méz perereg.

Most, akár egy Holbein-képen, jól érzem magam,
mert a tegnap is ma van, a holnap is ma van.

A testi nyavalyákkal küszködő költő

elvétve úgy kívánom,
menekülnék belőle
valami áron,
szűk, de szép cipőtől megdagadt boka,
vagy szembevérzés, melynek nincs oka,
migrénroham, egy ronda pörsenés az orromon,
gondba fáradt gondolat,
más kínos érzés, de nátha se bántson,
ha lehet, ne legyen utánam lábnyom,
szöknék felizzó vágytól,
rettegéstől, lódarázstól,
határidőtől, sürgős hívástól,
attól, mi elválaszt,
asztaltól, ágytól,

nem bánva semmit, mi csak marasztal,
tenni-venni, lengedezni nemtelen,
amint az angyal,
jönni-menni, egyetlen ügyről tudva csak,
hírrel, malaszttal

Fegyelmezett

Csupasz
ma itt.
A fal tövéén
kupac
levert levél.

A nap,
az ég.
Vörösre kék.
A szél
kimarta
arcod.

Mióta már nem sírsz, fogad koccan csupán, csak csont a csonthoz.

Összezár
a száj,
szemed,
karod,
öled.
Fegyelmezett
a test,
a szerzetes,
fagyos.

A vágy,
a rügy feszít,
feszül.
Keresztbe
kín.
Kerékbe
tör.
Gyomorba
sav,
tüdőbe
tőr.
Egy íz se végzi
végezetlenül.

Halálanyó

Szelíd, pufók, és színezüst haját
fehér kendő szorítja le,
nagyon szeret, s cserébe semmit nem kíván,
de minden hozzáérkezett vendége szót fogad neki,
az illem is teszi, no és a hangja: lágy, ahogy
teát kínál;

Ennek álomhozó bársony minden cseppje,
gyere, az utolsó kortyig nyeld le,
nyugodj, feküdj, ne félj,
ha én takarlak – plédemet
a hátadnál majd jól betűrködöm –,
nem lesz kedved kikelni már,
az ágyad mellett én ülök,
mesélek is, olyan mesét tudok,
mint senki más,
ha végighallgatod,
ébredésed könnyű lesz majd
messze, túl az Óperencián.

Hogy féli

Bordák közt dobog és döng,
fortyog a tűz az erekben,
ömlik a láva a mélyben,
csont ropog és a tüdő zúg,
volt, nincs, lüktet az agyban,
buggyan a szó – sár fröcsög így –,
rettentő zaj a test,
s benne az apró csend,
ó, hogy féli a lélek.

Da capo al fine

Egyszer volt egy álom, bóbitás,
elfújja majd a szél, trombitás,
ha megjön a reggel,
napsugársereggel
kiszúrja a szívből, nem vitás.

Egyszer volt egy ő, mint bárki más,
volt hitetlen napja, és volt imás,
hol volt, csak sötét vágott,
hol nem volt, sóvárgott,
szívében az álom bóbitás.

Rejtek

ha elásom magam a titkos kertbe
a deszkán a szöveget erősen verd be
senki ne lépjen oda be többet
fölöttem sóval szórd be a földet
madártollal a nyomom simítsd el
mondj el egy imát magadért hittél
jeltelen nyomtalan legyen a kertem
örvendezz micsoda rejtekre leltem
nem jövök vissza nincs itt már dolgom
menj innen kérlek hiába mondom